

LA FALLA DE LES MONGES

LA falla de les monges va ser perquè uns dies avans de San Josep les mongetes d'un convent de València oïren embadalides la cançó josefina:

«¿Per ahí hi ha una estoreta
velleta
pa la falla de San Josep?...»

I es reuniren en comisió fallera, recordant còses del segle.

Una mongeta molt fina seria la poetisa, que presentaria manuscrita la relació explicativa.

I el dia de San Josep aparegué plantada al jardí del convent la falla de les monges, sense que mancara ni un detall.

Era diminuta, però executada artísticament i bella.

El tema era pròpi d'un convent. En un llit hi era una malalta a la que guardava un Angel albi, que li prenfa l'ànima del corpus agonitzant. A l'altre costat del llit estava el Diable mossegant-se la cúa, rabiós, perquè veia com se salvava l'ànima que ell tant havia turmentat.

Les monges estaven satisfetes de la falla, i tot el dia feren festa, sense mancar al reglament de la Ordre.

A punta de fosc, la Priora maná que pegaren foc a l'escena cristiana. I mentres pujaven cap al cel les flames, el fum i les guspies, les monges es dixonfen de goig.

Però va passar una cosa inexplicable. El llit, la malalta i l'Angel es varen cremar; i el Diable permaneixia allí, roig i irat, mossegant-se la cúa.

Les mongetes es reuniren confoses i les presidí un freret sabi i vell, director espiritual de la casa, per esbrinar el per qué el Diable no s'havia tornat cendra i l'Angel sí.

¿Per qué Deu permetia aquella còsa que semblava impossible?

¿Era que Deu manifestava així el disgust seu per la festa que les mongetes s'havien pres, esbarjo més civil que religiós? ¿No seria un castic? — preguntava el freret casi reconvenint a les monges.

No per

aixó restá explicada la còsa. El dubte continuá i les llágrimes corregueren mullant les galtes virginals.

Si be la notícia del succeït no trascendí als carrers veïns, pugué aplegar a les orelles del sagristá del convent, el qual interrogá fent una mitja rialla plena d'humor o de ironía:

—¿I es que volen que un diable que pòt conseguir l'entrar en un convent de monges, siga capás de cremar-se perquè el pòsen en una falla?...

Carles Salvador.

Benasal, 1926.

UNA FALLA EN ANDALUCIA

VALENCIANS, así no coneixen a San Jusep; no hi han falles, no hi han bunyols, no hi han rames de llorer... Sencillament, San Jusep, es el Pare espiritual del Jesuset; res més: eixe home fuster, que menejava la serra, fea cadires i deixava un monió de borumballes baix lo banc, enjamai passá per así; es nostre solsmeni, ben nostre, fill de València i dels valenciáns...

El dia de San Jusep, es así un dia com cuansevol atre; no, dic mal; també serà festa: l'alcalde, qu'es diu D. José, farà la festivitat del dia matant un cabrit; haurá alegrta, rises, diversións... pero, ¿i la falla?, ¿i els bunyols?, ¿i l'olor a oli fre-rit?, ¿i la rama de llorer?..

Así hi ha un valenciá; soc jo; un troç de València está así; després del sacrifici del cabrit, farem una falla d'arjilagues i rames de la montanya; desaparearem cuhets... ¡València estaré en Andalucía!

I ara un prec: vosatros, germáns meus, ¡guardaume un bunyolet pera quant jo torne! ¡Así pot ferse una falla, tirar cuhets . pero, ¿quí ha de fer els bunyols?..

JOAN B. BROCAL.

Algatocín (Málaga), mars 1926.